

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 27.03.1962, sp. zn. 2 To 34/62, ECLI:CZ:KSPH:1962:2.TO.34.1962.1

Číslo: 19/1962

Právní věta: Při úvaze o použití § 16 odst. 1 tr. zák. je třeba vždy posoudit, za použití nového zákona vcelku - tzn. jak z hlediska ustanovení zvláštní části, taky se zřetelem k ustanovením obecné části trestního zákona, je pro obžalovaného příznivější. Z jednotlivých zákonů nelze přihlížet jen k ustanovením, která jsou pro obžalovaného příznivější. Výjimka je možná poze v rozsahu § 16 odst. 2 tr. zák.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 27.03.1962

Spisová značka: 2 To 34/62

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Působnost trestních předpisů, Recidiva zvlášť nebezpečná, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 16 ods. 1
§ 16 ods. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19/1962 sb. rozh.

Při úvaze o použití § 16 odst. 1 tr. zák. je třeba vždy posoudit, za použití nového zákona vcelku - tzn. jak z hlediska ustanovení zvláštní části, tak i se zřetelem k ustanovením obecné části trestního zákona, je pro obžalovaného příznivější.

Z jednotlivých zákonů nelze přihlížet jen k ustanovením, která jsou pro obžalovaného příznivější. Výjimka je možná pouze v rozsahu § 16 odst. 2 tr. zák.

(Rozhodnutí krajského soudu v Praze z 27. března 1962 - 2 To 34/62)

Obžalovaný byl rozsudkem okresního soudu Praha-východ mimo jiné uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., kterého se dopustil tím, že v říjnu a listopadu 1961 v Čelákovcích si vypůjčoval od různých osob peněžitě částky, nepravdivě tvrdil, že jiní jsou mu dlužní a sliboval peníze ihned vrátit, ač si byl vědom, že to nemůže udělat. Vypůjčené peníze propíjel a znovu si vypůjčoval, a tak získal od 9 osob částku 625,- Kčs.

Krajský soud v Praze k odvolání obžalovaného zrušil rozsudek ve výroku o vině v rozsahu shora uvedeném a při nezměněném skutkovém stavu uznal obžalovaného vinným trestným činem podvodu podle § 249 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. z r. 1950. Za to a za trestný čin omezování osobní svobody tímto rozsudkem nedotčený, odsoudil obžalovaného podle § 249 odst. 2 tr. zák. z roku 1950 s přihlédnutím k § 22 odst. 1 tr. zák., z roku 1950 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na čtyři roky. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. vyslovil povinnost nahradit škodu všem poškozeným, kteří včas a řádně nárok na náhradu škody uplatnili.

Z odůvodnění:

Obžalovaný odvoláním proti napadenému rozsudku se domáhá uložení mírnějšího trestu. poukazuje zejména na to, že celková škoda, kterou svými podvody způsobil, činí kolem 650,- Kčs. Není proto stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání takový, aby bylo třeba za to ukládat trest odnětí svobody v trvání 4 roků, který se mu jeví příliš

Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu § 254 tr. ř. a zabýval se proto i výrokem o vině, když odvolání proti tomuto výroku nesměřovalo. Přitom odvolací soud dospěl k závěru, že skutková zjištění, učiněná prvním soudem, zcela odpovídají všem provedeným důkazům a obsahu spisu.

Okresní soud pochybil, pokud posoudil trestný čin podvodu, spáchaný výdělečně, podle ustanovení nového trestního zákona [§ 250 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a)] proto, že nový zákon postihuje takovou činnost trestem odnětí svobody nejvýše na 8 roků, zatím co zákon z roku 1950 v ustanovení § 249 odst. 2 měl horní hranici trestní sazby až na 10 roků. V tomto směru odvolací soud se souhlasem prvního stupně nesouhlasí; při úvaze o použití § 16 odst. 1 tr. zák. je třeba vždy posoudit, zda použití nového zákona vcelku - tzn. jak pokud jde o trestní sazbu, kterou nový zákon stanoví na skutek, jímž obžalovaný byl uznán vinným, tak i pokud jde o ustanovení obecné části - je pro obžalovaného příznivější.

Z hlediska § 16 odst. 1 tr. zák. nelze proto srovnávat jen trestní sazby uvedené ve zvláštní části trestních zákonů, nýbrž nutno přitom přihlížet jak k jejich zvláštní, tak i k obecné části. Nelze proto v souzeném případě přejít ani ustanovení § 41 a násl. nového tr. zák., podle něhož se při ukládání trestů zvláště nebezpečným recidivistům horní hranice trestních sazeb zvyšují o jednu třetinu a trest lze uložit jen v horní polovině takto nově vytvořené trestní sazby. Obžalovaný, již v r. 1956 odsouzen pro majetkové delikty, byl odsouzen rozsudkem okresního soudu v Novém Strašecí v roce 1957 pro 12 trestných činů, mimo jiné pro trestný čin loupeže, krádeže a podvodu, spáchané výdělečně a pro rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody na 3 roky. Z trestu byl podmíněně propuštěn, ale protože se dopustil dalších trestných činů, bylo rozhodnuto, že zbytek trestu si odpyká. Obžalovaný byl totiž okresním soudem v Kladně v roce 1960 znovu dvakrát odsouzen pro trestný čin podvodu podle § 249 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. z roku 1950 a v druhém případě pro trestný čin příživnictví podle § 188a tr. zák. z roku 1950.

Za to mu byl uložen při druhém odsouzení opět nepodmíněný trest odnětí svobody na 18 měsíců, který si odpykal. Pokud jde o podvody v těchto předchozích odsouzeních, jsou obdobného charakteru jako ve věci nyní projednávané. V daném případě se zřetelem k trestným činům, pro něž byl dříve odsouzen, jde o soustavné chápání úmyslných trestných činů téže povahy, a bylo by nutné považovat obžalovaného za zvlášť nebezpečného recidivistu podle § 41 písm. b) tr. zák. V důsledku toho by bylo nutné mu uložit trest v sazbě od 6 roků a 4 měsíců do 10 roků a 8 měsíců, což by pro něho příznivější rozhodně nebylo. Proto odvolací soud zrušil v uvedeném rozsudku výrok o vině a uznal obžalovaného vinným trestným činem podvodu podle § 249 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. z r. 1950 jak byl čin obžalovaného kvalifikován i obžalobou okresního prokurátora. Vzhledem ke změně ve výroku o vině bylo třeba uložit obžalovanému i znovu trest. Při úvaze o možnosti nápravy obžalovaného

vycházel krajský soud z tých hledisek, jako soud prvního stupně. Nelze souhlasit s odvoláním, že rozhodující je otázka výše škody; obžalovaný je skutečně osobou, kterou vzhledem k předchozímu životu a zejména vzhledem k předchozím trestům, jež jej nenapravily, je třeba postihnout přísným trestem.